

Purper, 32 jaar theaterhistorie...

RECENSIE PURPER

★★★★☆

Gebeurtenis Purper. **Programma** Helden **Met** Frans Mulder en Marjolijn Touw **Aan de vleugel** Marco Braam **Assistentie** Jeroen Hardijzer **Gezien** 22/2 Steenwijk, Theater De Meenthe **Publiek** 124

Door Jacques J. d'Ancona

Een man van het eerste uur, en wellicht ook van het laatste. Frans Mulder, gedreven en bevolgen. Met Purper heeft hij theatergeschiedenis geschreven, 32 jaar lang liefst. Maar de feiten spreken.

De groep is uitgedund tot een duo met een pianist én een leuke man die in een paar scènes zwiingend voorbij komt.

Waar staat of stond Purper ook nog maar weer voor? Het presenteerde een vorm van cabaret die niet representatief was voor een stramme, maatschappijkritische opstelling. In het vaandel is elegant, smaakvol opgetuigd vermaak geschreven, inclusief een aanzienlijke portie muzikaliteit. Dat laatste geldt tot op de dag van vandaag. Van de hand van Mulder komen er diverse juwelen van liedjes voorbij.

Deze leggen onder het programma *Helden* in de atmosfeer van het

chanson een flonkerende laag van gedoseerde, treffende emotie en vleine, ironische observaties. Klassiek vakwerk van allure, dus. Dit doet het nog steeds, al kun je er gerust bij noteren dat het grote publiek zulk materiaal eigenlijk ontwend is, ook al omdat ensembles als Don Quishocking en Cabaret Ivo de Wijs al lang niet meer bestaan en Jasperina de Jong nooit meer voor ons verschijnt.

Purper haalde monumentale namen binnen. Ina van Faassen, Karin Bloemen, Angela Groothuizen, Anneke Grönloh, Corry Brokken, Jos Brink, Jon van Eerd en anderen. Vooral de vrouwen kleurden de

show met hun reputatie. Dat is ook weer van toepassing op de vrouw die nu naast Frans Mulder staat.

Marjolijn Touw is een prachtige theaterpersoonlijkheid. Met name via musicals – en in die sector gelauwerd met twee John Kraaijkamp Musical Awards. Ze weet van watten. Wat ze in handen krijgt stuwt ze op naar iets bezienswaardigs, ongeacht of het een stevig lied is, iets kleins, het type van een lellebel, of in de *cross talks* met Mulder. En als die twee lopen te katten en spelen dat ze 'onverantwoordelijk gek' zijn op elkaar, doen ze het geloofwaardig, geschraagd door een flitsend tempo.

Bovendien, dwars door een liedje heen lullen werkt altijd... Hoewel, het motto *Helden* raakt een beetje in de verdrukking. Frans houdt van Aznavour, maar in de grote conferenties scheert hij op diverse afslagen langs het thema, al ga je plat voor een vondst als 'braadslee masochisme'. Marjolijn mag het wat duidelijker formuleren, als ze voor de levenden kiest en niet voor personages uit het verleden. Samen besluiten ze dat de ware helden degenen zijn die weerloos harde tijden trotseren. Waarna een deun als *Een avond in de stad* heimwee oproept naar *Aan de Amsterdamse grachten*, de traditionele finale.